

*Забележителна изложба на Та сит*

Година XLIII      чекова сметка № 1507      пощенска кутия № 19      София, събота, 16 октомврий      1937 год.      1 лв.      Брой 11171

акция и администрация: ул. „Бачо Киро“ № 7, тел. 2-01-28

**ДНЕСЪ:**

тр. ПРИПОМНЯНЕ И ЗОВЪ  
*отъ Георги Гиздовъ*  
 † ИОРДАНЪ ЙОВКОВЪ  
*отъ Георги Цаневъ*  
 Витоша, рѣдка свѣтовна красавица  
*отъ Т. Гиргиновъ*

тр. † ИОРДАНЪ ЙОВКОВЪ  
 (Писателъ и човѣкъ)      *отъ С. Донева*  
 Последни вътрешни и външни новини

# МИРЪ

Основателъ Д-РЪ КОНСТАНТИНЪ СТОЯЛОВЪ  
 Издание и собственост на акц. дружество „МИРЪ“.  
 Директоръ СТ. Н. ЛАФЧИЕВЪ      Редакторъ Д-ръ Б. ВАЗОВЪ

**ПОЛИЛЕИ -- „АВДАЛА“**  
 Общо признато е, че въ една добре мебелирана стая най-голяма красота дава единъ хубавъ П. ЛИЛЕИ, купенъ отъ фабрика „АВДАЛА“, „Царь Симеонъ“ 63      4208

ПРИСТИГНАХА НОВИТЪ  
**МОДЕЛИ РАДИО „ОПТА“ - ЛЪОВЕ**  
  
 Търсете ги на всѣкжде при представителитѣ въ Царство то, а въ София при „ОПТА“ изложба — бул. „Дондуковъ“ 6 отъ 20 октомврий и при Саздо Тошковъ, ул. „Ниш“



# Витоша, рѣдка свѣтовна красавица

Посвещава се на г. проф. д-ръ Ст. Петковъ  
председателъ на Съюза за защита на  
родната природа.

Презъ лѣтото 1909 г. прекарахъ 2—3 седмици въ Finhaut, курортъ въ френска Швейцария. Този курортъ бѣ възникналъ за десетина години и се състоеше отъ двадесетина грамадни хотели, посещавани предимно отъ англичани. Хотелтъ, въ който се настанихъ бѣ помалъкъ и по-евтинъ. Храна и чистота отлични. Презъ време на вечерята, отъ трапезарията и стола, на който сѣдахъ, се виждаше величествения връхъ на Монбланъ, който огрѣнъ отъ заходящото слънце, приличаше на единъ грамаденъ изюмрѣдъ.

Една сутринъ, нѣколко дена преди да отпътувамъ за България, келнерътъ на хотела ми донесе и предаде една визитна картичка и ми съобщи, че господинъ иска да ме види. Малко следъ това предъ мене се изправи едъръ, мургавъ французинъ, около 50-годишенъ, съ здраво тѣлосложение, съ отмѣрени движения и речъ. Следъ като се запознахме, тоя французинъ се обърна къмъ мене съ следнитѣ думи:

„Господине, научихъ, че вие сте българинъ. Дойдохъ лично да се запозная съ васъ и да ви изкажа своя възторгъ отъ вашата чаровна страна. Обходилъ съмъ най-хубавитѣ кѣтове на земното кълбо. Билъ съмъ въ

Америка, Африка, Азия, Япония и кжде не. Видѣлъ съмъ Niagara, Флорида, Имата и кои не красиви кѣтове на свѣта, но никжде другаде не съмъ се чувствувалъ тъй щастливъ, както презъ днитѣ, които преживѣхъ преди нѣколко години въ вашата красива столица. Вашата планина Витоша, съ своята великолепна спретната снага, въ снѣжна бѣла покривка, огрѣна отъ пролѣтнитѣ слънчеви лѣчи, представляваше вълшебна картина, каквато никжде другаде не съмъ видѣлъ. Въ града бѣха надошли на пазаръ селяни и селянки, които съ своитѣ здрави, червени лица, шарено, красиво облѣкло (той повтори нѣколко пѣти думата „питорескѣ“), съ своитѣ твърди стѣпки — пълнѣха душата ми съ щастие и желание да живѣя. Вѣрвайте, господине, никога, никога не съмъ се чувствувалъ тъй щастливъ, както въ тѣзи преживѣни въ живота ми моменти. Никога, никога!“ — повтори той. И за да докаже своето твърдение за красотитѣ на Витоша той дълго и увлѣкателно ми описа редица отъ красивитѣ кѣтове, които е видѣлъ въ своитѣ многолѣтни излети и пѣтешествия. Азъ му изказахъ моитѣ голѣми благодарности и се раздѣлихме.

Подобни чужди мнѣния се

знаятъ много. Американскитѣ професоръ Крокетъ, своя възторгъ за сѣщата планина е изказалъ съ думитѣ: „Витоша е планина, която никога човѣкъ не се уморява да гледа“.

Както е известно, Пѣвецътъ на България, запитанъ отъ проф. д-ръ Ив. Шишмановъ, кое най-много обича, е отговорилъ кжсо и отсѣчено, по маниера на Mme de Stâl: „Да гледамъ Витоша“.

Пребродилъ съмъ на младина Швейцария на дължъ и ширъ. Съзерцавалъ съмъ и съмъ се възхищавалъ отъ хубоститѣ на Монбланъ, Интерлакенъ и Юнгфрау. Изпитвалъ съмъ свѣрхнадземни чувства да препрочитамъ Байроновия Манфредъ, чиято драма се разыгрива въ горнитѣ Алпи. Видѣлъ съмъ Саксонска Швейцария, Финландия и нейната Имата, гиздавитѣ околности на Парижъ, Гоголевитѣ степи на Русия, обходилъ съ трепетно вълнение почти всички бележити галерии и музеи, които е възсѣдалъ творческия гений на Европа. Изповѣдвамъ се, обаче, какво, въ моето съзнание, Витоша по красота и чаровностъ си остава ненадмината. Както безсмъртния нашъ поетъ и азъ на тази планина се прекланямъ предъ нейната величавостъ и виждамъ красотата и величието на Бога.

Ако всѣкой отъ нейнитѣ обожатели бжде запитанъ, кжде се крие омайната хубостъ на малка планина, българската

Миньонъ, възправена гордо и величествено надъ младата българска столица, отговоритѣ ще сж толкова различни, колкото сж различни лѣчитѣ на слънчевия спектъръ.

По моето скромно мнение, обаче, менъ ми се чини, че най-близкия до истината отговоръ се корени въ следната мисль: омайната хубостъ на Витоша, азъ мисля, се крие въ нейната първобитностъ, невинностъ и чистота. Защото нейната величавостнага, чаровни гърди и изваяни бедра сж останали до днесъ девствени — незасегнати отъ „европейската цивилизация“.

Ималъ съмъ случай да изпитамъ „прелеститѣ“ на жбчатата желѣзница. Нѣма да описвамъ подробно неприятнитѣ усѣщания, които изпитва всѣкой туристъ, когато вижда, какъ е издрана и обезобразена красивата мѣстностъ презъ която минава жбчатата желѣзница, тази картица — катерица, която ту се рови въ снѣгата на планината, ту лети стремглаво отъ горе и нагоре... Не мога, обаче, да отмина нетърпимитѣ скрипения на нейнитѣ рѣждясаи колела и жалкия мизеренъ видъ на нейнитѣ вагонетки — „културни придобивки на цивилизацията“. Не съмъ забравилъ сжщо увисналитѣ глави на нѣкои неджгави „излетници“, отдавна излетѣли отъ радоститѣ на живота, когато „жбчатата желѣзница“ отъ Chamoniх ни възкачваше за

Mer de glase по склоноветѣ на Монбланъ. Каточели днесъ виждамъ други отъ съжтницитѣ ми, лениво да се прозяватъ, а нѣкои жени — приледнѣли отъ страхъ.

Отъ сладоститѣ на този „излетъ“ съ „жбчатата желѣзница“ къмъ ледената лавина на Монбланъ тѣй се наситихъ, че при Юнгфрау не пожелахъ да го повтори, а предпочетохъ да използвамъ славния български „пешевъ фойтонъ“. И при възкачането, като по чудо, въ единъ шубракъ съзрѣхъ стръкъ еделвайсъ, който донесохъ въ България. Дивенъ споменъ!

Ето защо, за менъ сж ясни причинитѣ, които накараха Съюзитѣ за защита на родната природа да нададе тревоженъ повикъ за спасяване хубавицата Витоша отъ осакатяване.

Къмъ този навремененъ и отъ важно естество повикъ вѣрвамъ, че ще се присъедини всѣки буденъ българинъ, който милѣе за красотитѣ на България. Проф. д-ръ Ст. Петковъ, съ рѣдка доблестъ, любовъ и похватностъ, изложи ясно и най-обективно причинитѣ и последицитѣ отъ кроеното прокарване на прословутата „жбчатата желѣзница“, която по-жестоко отъ едрата шарка ще обезобрази дивния образъ на Витоша, тая рѣдка свѣтовна красавица.

Т. Гиргиновъ